

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **J. S.**, narozen ..., bytem Ú. n. L., Š. 2791/4, v řízení zastoupen: JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Hrnčířská 55/14 proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor drah, železniční a kombinované dopravy se sídlem Praha 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, za účasti: Statutární město Ústí nad Labem se sídlem Ústí nad Labem, Velká Hradební 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2009, čj: 57/2009-130/SPR/11

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2009, čj: 57/2009-130/SPR/11, kterým zamítl odvolání žalobce ze dne 16.9.2009 a společné odvolání K. ze dne 23.9.2009 proti rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 1.9.2009, čj: DÚCR-38551/09/Ce, sp.zn. MP-SDP0402/09-10/Ce o vydání stavebního povolení ke stavbě dráhy Ústí nad Labem „Lanová dráha na Větruši“ ve prospěch stavebníka statutárního města Ústí nad Labem, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce konstatoval, že rozhodnutí o stavebním povolení předcházelo rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 23.2.2009 o umístění uvedené stavby, odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5.5.2009. Poukázal na to, že dosud probíhá před Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp.zn. 15 Ca

105/2009 řízení o žalobě proti uvedenému rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje. Již v rámci řízení o umístění stavby namítal, že se jej jako vlastníka p.č. 3801/21 v k.ú. Ústí nad Labem dotýká ochranné pásmo dráhy, kdy však v řízení o umístění stavby Krajský úřad Ústeckého kraje uvedl, že tuto námitku lze uplatnit teprve v rámci stavebního řízení. Ani ve stavebním řízení se ale touto námitkou správní orgány nezabývaly.

Žalobce také vytýká žalovanému procesní pochybení, neboť je přesvědčen o tom, že rozhodnutí žalovaného nemělo být vydáno dne 23.12.2009, neboť teprve dne 14.12.2009 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno usnesení žalovaného ze dne 18.11.2009 o přerušení řízení, a to s průvodním dopisem datovaným dnem 10.12.2009, ve kterém je uvedeno, že v důsledku administrativní chyby právnímu zástupci žalobce nebylo odesláno usnesení o přerušení řízení, které tak bylo doručeno právnímu zástupci také dne 14.12.2009 a od tohoto dne počala běžet 15 denní lhůta k podání rozkladu, která ale uplynula až dnem 4.1.2010. Téhož dne, tj. 14.12.2009 bylo právnímu zástupci doručeno oznámení žalovaného ze dne 4.12.2009 o pokračování v řízení. Žalobce je přesvědčen o tom, že v řízení pokračováno být nemohlo dnem 1.12.2009, neboť žalovaný vlastně doručil ve stejný den zástupci usnesení o přerušení řízení i sdělení o jeho pokračování. Rozhodnutí je podle něj nicotné, neboť bylo učiněno v době, kdy řízení bylo přerušeno.

V další námitce vytýká žalovanému, že rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal se skutečnostmi, které uvedl žalobce v odvolání a v řízení před prvostupňovým správním orgánem. Správní orgány nezohlednily všechna zákonná kritéria pro posouzení výše uvedené stavby a námitky zamítly bez náležitého odůvodnění. Nestačí pokud konstatovaly, že nedojde ke znehodnocení parcely v jeho vlastnictví, že osobnostní práva nejsou zasažena, že protihluková opatření budou řešena dodatečně a že SÚ nepřísluší řešení majetkoprávních vztahů. Již v rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5.5.2009 bylo konstatováno k ochrannému pásmu to, že se dotkne pozemku p.č. 3801/21 pouze okrajově v šíři 3 metry jeho délky souběžně s trasou dráhy, a že vzhledem k tomu, že ochranné pásmo nové dráhy vznikne až pravomocným stavebním povolením, že je třeba tuto námitku uplatnit teprve v rámci řízení o vydání stavebního povolení. V probíhající stavebním řízení se touto námitkou zabývá správní orgán pouze konstatováním, že námitku rekapituluje, ale dále se s ní věcně nezabývá. K jednotlivým námitkám se pak omezil pouze na konstatování toho, že tyto námitky zamítl. Rozhodnutí proto žalobce považuje za zcela nepřezkoumatelné.

Žalobce také namítá, že v rozhodnutí nejsou dostatečně řešeny námitky týkající se bezpečnosti provozované dráhy, a to jednak střetu této lanové dráhy s provozem křižující železniční trať a dále z pohledu provozu lanové dráhy v ochranném pásmu, kde ve zmíněné šíři 3 metry, avšak v délce nejméně 50 metrů, dochází k ohrožení bezpečnosti pohybu, k ohrožení hlukem a vizuální ztrátou soukromí při provozu lanové dráhy v této těsné blízkosti nemovitostí ve vlastnictví žalobce. Souhlasí se závěrem, že Drážnímu úřadu skutečně nepřísluší řešení majetkoprávních vztahů, ale pokud jde o část pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku, jenž je zakreslen jako součást pozemku 3801/21, avšak je zřejmé, že v tomto směru by se nejednalo pouze o ochranné pásmo, ale o umístění lanové dráhy by bylo takové, že by přímo vedlo přes tuto část jeho pozemku, což je omezení jeho vlastnických práv, neboť nebude moci příslušnou část pozemku užívat se všemi právy vlastníka. Ohledně námitky týkající se části pozemku p.č. 3801/21 ve tvaru trojúhelníku uvedl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, že s touto námitkou nesouhlasí a že z výkresu koordinace situace stavby je na první pohled zřejmé, že obvod dráhy je vymezen svislými plochami vedenými 3 metry od osy

nosného lana a nezasahuje tak na dotčený pozemek ve vlastnictví žalobce a že dle žalovaného je hranice obvodu dráhy vedena pozemkem p.č. 3801/25 ve vzdálenosti cca 2,861 metrů od hranice s pozemkem p.č. 3801/21. Žalobce vytýká žalovanému, že k tomuto závěru dospívá na základě toho, že jinak by pro případ, že by zasahoval obvod dráhy na pozemek žalobce, vyžadoval prvoinstanční orgán od stavebníka doklady prokazující právo provést stavbu lanové dráhy nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku ve vlastnictví žalobce. Tento závěr učinil žalovaný bez provedení jakéhokoliv důkazu, např. geodetickým zaměřením či znaleckým posudkem, jejichž provedení žalobce v podané žalobě navrhl. Z rozhodnutí je zřejmá pouze úvaha, že námitky a důvody pokládá žalovaný za nesprávné z toho důvodu, že pokud by správné byly, pak by správní orgán prvního stupně postupoval jinak a požadoval po stavebníku smlouvy umožňující provedení stavby a vzhledem k tomu, že tak neučinil dovozuje žalovaný, že důvody odvolání žalobce dány nejsou. Dále poukazuje na to, že ostatními námitkami uplatněnými v odvolání se žalovaný nezabýval a pouze odkázal na správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou. K námitce nicotnosti rozhodnutí z důvodu, že bylo vydáno v době, kdy bylo řízení přerušeno žalovaný uvedl, že odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo doručeno dne 17.9.2009. Žalobce uvedl, že jej doplní ve lhůtě 7 dnů, lhůtu ale nedodržel a podání doplnil až 26.10.2009. Po doplnění bylo dopisem ze dne 9.11.2009 odvolání postoupeno odvolacímu orgánu. V zaslaném doplnění odvolání chyběly doklady, osvědčující dodržení postupu prvoinstančního orgánu dle ustanovení § 86 správního řádu, tj. zaslání stejnopisu doplněného odvolání všem účastníkům řízení. Proto byl dne 18.11.2009 prvoinstanční orgán vyzván k odstranění uvedených nedostatků a odvolání bylo analogicky dle § 64 odst. 1 písm. a) přerušeno do doby, než budou nedostatky odstraněny. K odstranění nedostatků došlo 1.12.2009, kdy odvolací orgán obdržel od prvoinstančního orgánu spisovou dokumentaci napadeného odvolání a v řízení bylo pokračováno. Administrativní chybou nebylo usnesení o přerušení řízení zasláno právnímu zástupci žalobce a po zjištění tohoto pochybení bylo dne 11.12.2009 zástupci žalobce dodatečně zasláno usnesení o přerušení, které bylo doručeno dne 14.12.2009. Současně bylo téhož dne doručeno oznámení o pokračování v řízení. Jelikož bylo řízení přerušeno z důvodu doplnění podání odvolání ze strany žalobce, nepovažoval žalovaný za nutné vyčkat do konce běhu lhůtu pro podání rozkladu pro žalobce. Přerušením odvolacího řízení a následným dodatečným oznámením žalobci nedošlo k dotčení žalobcových práv, neboť v případě, že by byl proti usnesení o přerušení podán ze strany žalobce rozklad, tak pouze s jediným možným cílem, a to docílit pokračování přerušného odvolacího řízení. Toto řízení však v okamžiku doručení již pokračovalo, vzhledem ke skutečnosti, že odpadl důvod jeho přerušení. Proto tuto námitku považuje za účelovou.

K námitce nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, ve které žalobce namítá, že se žalovaný v rozhodnutí nevypořádal se skutečnostmi, které žalobce uvedl v odvolání a před prvostupňovým orgánem, uvádí žalovaný, že se namítané skutečnosti týkají umístění lanové dráhy a ochranného pásma lanové dráhy a následného dotčení vlastnických práv žalobce. Dále žalobce poukazuje na nedostatečné řešení bezpečnosti provozu lanové dráhy a zásahu stavby lanové dráhy do osobnostních práv žalobce. Prvoinstanční orgán zamítnutí všech námitek odůvodnil, přičemž k námitkám, které se týkaly umístění lanové dráhy a ochranného pásma lanové dráhy, neměl dle § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že umístění lanové dráhy by přímo vedlo přes část jeho pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku p.č. 3801/21, čímž by došlo k omezení jeho vlastnických práv, neboť z výkresu koordinační situace stavby je jasné patrné, že obvod

dráhy, který je dle ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 266/1994 Sb. o drahách, ve znění pozdějších předpisů, vymezen svislými plochami vedenými 3 metry od osy krajního nosného nebo dopravního lana, nezasahuje na pozemek p.č. 3801/21 ve vlastnictví žalobce. Hranice obvodu dráhy je vedena přes sousední pozemek p.č. 3801/25 ve vzdálenosti cca 2,861 metrů od hranice s pozemkem p.č. 3801/21. Z přiložené koordinační situace stavby je zřejmé, že do pozemku p.č. 3801/21 ve vlastnictví žalobce zasahuje pouze ochranné pásmo dráhy v šířce cca 4,139 metrů a nikoli obvod dráhy a tudíž nedojde k dotčení vlastnických práv žalobce.

K námitce nedostatečného řešení podmínek týkajících se bezpečnosti provozu lanové dráhy křižující železniční trať uvedl žalovaný, že je stanovena stanoviskem Správy železniční dopravní cesty s.o., Správy dopravní cesty Ústí nad Labem a stanoviskem Českých drah a.s., Regionální správy majetku Ústí nad Labem, která jsou v prvoinstančním rozhodnutí citována. Bezpečnost pohybu v ochranném pásmu dráhy není nijak ohrožena ani omezena. Pohyb pod lanovou dráhou je zcela obvyklý. Ochrana okolí před vlivem hluku z provozu stavby byla v rámci projednávání dokumentace ke stavebnímu povolení posuzována Krajskou hygienickou stanicí Ústeckého kraje s podmínkou dodržení limitu hluku při výstavbě stanovené Nařízením vlády č.148/2006 Sb. a také odborem životního prostředí Krajského úřadu Ústeckého kraje v rámci zjišťovacího řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí ve znění pozdějších předpisů, se závěrem, že výstavba lanové dráhy nemá významný vliv na životní prostředí a vliv hluku z vlastního provozu lanovky na hlukovou situaci okolní zástavby lze charakterizovat jako nehodnotitelný (po trase vleku je hlučnost zařízení minimální, tj. na úrovni 40 decibelů). Nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně ztráty vizuálního soukromí, neboť dráha lanovky je umístěna mimo pozemek žalobce a objekt určený k bydlení je vzdálen od lanové dráhy minimálně 50 metrů. Část zahrady, která se nachází v ochranném pásmu dráhy (dle místního šetření není tato část majitelem intenzivně využívána) pokrývá vzrostlá zeleň, která brání výhledu z lanovky.

Závěrem pak poukázal na skutečnost, že v době podání vyjádření byla lanová dráha ve stádiu realizace na podkladě pravomocného stavebního povolení a uzavření smluvních vztahů. Stavbou má být vyřešena omezená možnost přístupu na Větruši.

Městský soud v Praze v souladu s ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl osoby, které by mohly být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech jak vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že by toto rozhodnutí bylo zrušeno a vyzval je, aby ve lhůtě stanovené soudem uplatnily právo osoby zúčastněné v tomto soudním řízení. Jako osoba zúčastněná na řízení uplatnilo své právo pouze Statutární město Ústí nad Labem, které ale vyjádření k podané žalobě nezaslalo a ani se nezúčastnilo nařízeného ústního jednání.

U ústního jednání soudu, které bylo nařízeno na žádost žalobce, účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce uvedl, že řízení, které bylo vedeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem o žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby lanovky bylo již skončeno. O kasační stížnosti, kterou podal žalobce v prosinci roku 2012 dosud nebylo rozhodnuto.

Žalovaný zdůraznil, že námitky, které byly v žalobě uplatněny směřují spíše do rozhodnutí o umístění stavby, nikoliv do rozhodnutí o vydání stavebního povolení. Tak např. otázka vzniku ochranného pásma, které je územím určeným pro umístění stavby, resp. s ním souvisí, nemůže být řešena až v rámci řízení o stavebním povolení.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 24.7.2009 požádal stavebník statutární město Ústí nad Labem o vydání stavebního povolení na lanovou dráhu na Větruši – Ústí nad Labem. Stavební úřad oznámil zahájení stavebního řízení dne 24.7.2009 a vzhledem k tomu, že podaná žádost neměla stanovené náležitosti, byl stavebník vyzván k odstranění nedostatků žádosti a současně bylo stavební řízení usnesením ze dne 3.8.2009 přerušeno. Po odstranění nedostatků v žádosti bylo pokračováno dle § 65 odst. 2 správního řádu v řízení. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání, při kterém vznesl námitky pan S. a paní L. K. Prvoinstanční orgán vydal dne 1.9.2009 rozhodnutí čj: DÚCR- 38551/09/Ce sp.zn. MP-SDP0402/09-10/Ce, kterým byla povolena stavba dráhy Ústí nad Labem „Lanová dráha na Větruši“, přičemž ve výroku byly zamítnuty všechny podané námitky ze strany žalobce. V odůvodnění pak prvostupňový orgán uvedl k námitce, že dotčená stavba lanové dráhy, resp. její ochranné pásmo zasahuje do pozemku pana S. a to konkrétně p.č. 3801/21, který sousedí s pozemky 3801/25 a to v šíři 3 metry v celkové délce cca 50 metrů, tj. celého pozemku a že stavba lanové dráhy tedy zásadním způsobem znehodnocuje jeho majetek, resp. tento majetek se stává neprodejným, že vznikem ochranného pásma lanové dráhy na pozemku p.č. 3801/21 nedojde ke znehodnocení parcely. Pozemek p.č. 3801/21 k.ú. Ústí nad Labem leží celou svou rozlohou v ochranném pásmu dráhy tratě Ústí nad Labem jih – Ústí nad Labem západ.

K námitce, že předmětná stavba zasahuje do osobnostních práv pana S., resp. provoz této lanové dráhy a že dosud není vyjasněna případná technologie této lanové dráhy uvedl prvostupňový orgán, že zasažení do osobnostních práv pana S. není podrobně specifikováno. Ochrana okolí před vlivem hluku z provozu stavby je plně v kompetenci dotčeného orgánu – Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, který vydal ke stavbě kladné stanovisko. V průběhu zkušebního provozu bude ověřeno měření, po konzultaci a za přítomnosti KHS hluková situace a v případě potřeby budou navržena a realizována potřebná dodatečná protihluková opatření. Technologie lanové dráhy je řešena projektovou dokumentací pro stavební povolení, část f) dokumentace stavby, stavební objekt 11-technologie lanové dráhy.

K námitce, že dosud není vyjasněna situace ohledně části pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku, jenž je zakreslen na KM jako součást pozemku 3801/21, když na této části pozemku je stavba dráhy – násep, uvedl prvostupňový orgán, že vyjasnění situace ohledně části pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku, jenž je zakreslen na KM jako součást pozemku 3801/21, když na této části pozemku je stavba dráhy, násep, nesouvisí se stavebním řízením na výše uvedenou stavbu. Drážnímu úřadu nepřísluší řešení majetkoprávních vztahů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 17.9.2009 s tím, že jej doplní podrobně do 7 dnů. Usnesením ze dne 18.11.2009 Ministerstvo dopravy v řízení odvolání z důvodu nedoplnění odvolání přerušilo do doby odstranění nedostatků, nejdéle však na dobu 30 dnů od doručení výzvy k jejich odstranění. Současně byla dne 18.11.2009 vyhotovena výzva k doplnění do 30 dnů od doručení této výzvy.

Dne 27.10.2009 doručil žalobce prostřednictvím svého právního zástupce doplnění odvolání, které je obsahově v podstatě shodné s obsahem podané žaloby. Na základě tohoto doplnění oznámilo Ministerstvo dopravy dne 4.12.2009 účastníkům, že dnem 1.12.2009 je v řízení pokračováno.

Dne 23.12.2009 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce a společné odvolání K. ze dne 23.9.2009 zamítl a prvostupňové rozhodnutí Drážního úřadu potvrdil. K námitkám žalobce uvedeným v odvolání, pokud napadá prvostupňové správní rozhodnutí pro jeho nesprávnost a nezákonnost uvedl, že žalobce neuvádí, v čem nesprávnost a nezákonnost spatřuje. Další námitkou napadá způsob vypořádání námitek uplatněných ve stavebním řízení, dvě z nich se týkají umístění lanové dráhy a ochranného pásma lanové dráhy, jež nebyly předmětem rozhodování prvoinstančního orgánu ve stavebním řízení. Třetí námitka se týkala zásahu stavby lanové dráhy do osobnostních práv odvolatele a odvolací orgán považuje způsob, kterým bylo odůvodněno zamítnutí námítky za dostatečný. Nesouhlasí s odvolatelem, že prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné z titulu nedostatečného odůvodnění zamítnutých námitek. Prvoinstanční orgán vše odůvodnil, přičemž k námitkám, týkajícím se umístění lanové dráhy a ochranného pásma lanové dráhy neměl dle § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet. K námitce týkající se části pozemku p.č. 3801/21 ve tvaru trojúhelníku uvedl, že z výkresu koordinační situace stavby je na první pohled zřejmé, že obvod dráhy nezasahuje na pozemek p.č. 3801/2 ve vlastnictví odvolatele S., ale hranice obvodu dráhy je vedena pozemkem p.č. 3801/25 ve vzdálenosti cca 2,861 metrů od hranice s pozemkem p.č. 3801/21. V případě, že by zasahoval obvod dráhy na pozemek žalobce, vyžadoval by prvoinstanční orgán dle ustanovení § 110 stavebního zákona od stavebníka doklad prokazující právo, založené smlouvou, provést stavbu lanové dráhy nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku odvolatele. Na pozemek odvolatele p.č. 3801/21 zasahuje pouze ochranné pásmo lanové dráhy v šířce cca 4,139 metrů. Poslední z námitek odvolatele, že nejsou dostatečně řešeny námitky týkající se bezpečnosti provozu lanové dráhy, je vztažena k námitkám, které, jak bylo zjištěno ze spisové dokumentace, nebyly ve stavebním řízení vůbec uplatněny. Proto se k této námitce nelze vyjádřit.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení přes správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, nicotné a nepřezkoumatelné z toho důvodu, že nemělo být dne 23.12.2009 vydáno, neboť jeho vydání předcházely procesní vady žalovaného a rozsudek tak byl dle žalobce vydán v době, kdy řízení bylo přerušeno. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce odvolání dne 16.9.2009 a uvedl, že jej doplní ve lhůtě 7 dnů. Tuto lhůtu ale nedodržel a podání ze dne 16.9.2009 bez udání důvodu doplnil teprve až 26.10.2009. Prvoinstanční správní orgán doplnění i po lhůtě přijal a dopisem ze dne 9.11.2009 jej postoupil odvolacímu orgánu. Vzhledem k tomu, že v zaslaném doplnění odvolání chyběly doklady osvědčující dodržení postupu prvoinstančního orgánu dle ustanovení § 86 správního řádu, tj. zaslání stejnopisu doplněného odvolání všem účastníkům řízení, byl prvoinstanční orgán dne 18.11.2009 vyzván k odstranění těchto nedostatků a odvolací řízení bylo přerušeno do doby odstranění těchto nedostatků. K odstranění došlo 1.12.2009, kdy žalovaný obdržel požadovanou spisovou dokumentaci a v řízení bylo pokračováno. Tím, že ministerstvo nevyčkalo do konce běhu lhůty pro podání rozkladu, nedošlo a ani nemohlo dojít k poškození žalobcových práv. Naopak tento postup byl v zájmu žalobce, aby o jeho odvolání bylo

rozhodnuto v co nejkratší lhůtě. Navíc žalovaný rozhodoval o odvolání již v době, kdy byl žalobce seznámen s tím, že je v řízení po ukončení přerušení pokračováno. Lze připustit, že správní orgán pochybil, pokud rozhodnutí o přerušení řízení doručil žalobci s časovou prodlevou ode dne jeho vydání, ale ani toto drobné procesní pochybení nemohlo žalobce poškodit, neboť byl řádně o všech úkonech žalovaného informován. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce měl v průběhu celého správního řízení právo vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí, navrhopvat doplnění dokazování a uplatňovat další procesní práva. V kontextu toho skutečně nelze z uvedeného drobného pochybení dovodit porušení procesních práv žalobce. Proto tuto námitku, jak soud shora již uvedl, shledal nedůvodnou.

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný v rozhodnutí nevypořádal se skutečnostmi, které žalobce uvedl v odvolání a také před prvostupňovým správním orgánem. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal např. s námitkou, že se ochranné pásmo dotkne pozemku p.č. 3801/21, když se s námitkami vznesenými v odvolání vypořádal velmi formalisticky a omezil se na konstatování toho, že tyto námitky zamítá. Žalobce je přesvědčen o tom, že by se nejednalo pouze o ochranné pásmo vedoucí přes část pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku, jež je zakreslen jako součást pozemku 3801/21, ale že umístění lanové dráhy by bylo takové, že by přímo vedlo přes tuto část pozemku, což by znamenalo omezení jeho vlastnických práv.

Z takto velmi obecně vznesené námitky týkající se ochranného pásma, tak jak je žalobce vznesl v podané žalobě, vyplývá, že žalobce nesouhlasí s tím, že se jej jako vlastníka parcely p.s. 3801/21 v k.ú. Ústí nad Labem dotýká ochranné pásmo dráhy. K tomu je nutné uvést, že z projektové dokumentace založené ve správním spisu vyplývá, že ochranné pásmo na pozemek žalobce skutečně zasahuje, a to v šířce cca 4,139 m. Soud považuje za nutné konstatovat, že ochranné pásmo se zřizuje ze zákona k ochraně veřejného zájmu na bezpečném provozu na dráze. Jedná se o institut správního práva, který zakládá územní omezení výkonu majetkových práv a jeho úprava je obsažena v zákoně o drahách.

Z § 8 odst. 1 písm. e) zákona č. 266/1994 Sb. – zákona o drahách vyplývá, že ochranné pásmo dráhy tvoří prostor po obou stranách dráhy, jehož hranice jsou vymezeny svislou plochou vedenou u dráhy lanové 10 m od krajního nosného lana, dopravního lana nebo osy krajní koleje.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že ochranné pásmo vzniká ze zákona a to na základě předchozího rozhodnutí o umístění stavby. Pokud měl tedy žalobce výhrady proti umístění lanové dráhy a s tím potažmo související výhrady k ochrannému pásmu, měl tyto námitky uplatnit v rámci řízení o umístění stavby, kde měly být vyřešeny. Nelze pominout, že ochranné pásmo je skutečně zřizováno v obecném zájmu a právě z tohoto důvodu dochází k zákonem danému omezení vlastnického práva vlastníka nemovitosti, na kterou ochranné pásmo zasahuje. Tato omezení jsou podrobně rozvedena v §§ 9 a 10 zákona o drahách.

Pokud žalobce namítá, že na jeho pozemek zasahuje obvod dráhy, a že se s touto námitkou žalovaný opět nedostatečně vypořádal, považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou. V § 4 odst. 1 zákona o drahách je výslovně uvedeno, že obvod dráhy je území určené územním rozhodnutím pro umístění stavby dráhy.

Podle ustanovení § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

Otázku obvodu dráhy tedy nelze řešit ve stavebním řízení, neboť byla předmětem územního rozhodnutí o umístění stavby dráhy. Pokud se námitkami týkajícími se obvodu dráhy žalovaný ani Drážní úřad v napadených rozhodnutích vydaných ve stavebním řízení nezabývaly, postupovaly v souladu s citovaným ustanovením zákona o drahách a jejich postupu nelze nic vytknout.

Žalobce dále namítá, že se obdobně formalisticky, tedy bez odůvodnění, vypořádal žalovaný i s ostatními námitkami, tedy že byly nedostatečně řešeny námitky týkající se bezpečnosti provozu lanové dráhy, a to jak střetu této lanové dráhy s provozem křižující železniční trati a dále z pohledu provozu lanové dráhy v ochranném pásmu, kde ve zmíněné šíři 3m, avšak v délce nejméně 50 m, dochází k ohrožení bezpečnosti pohybu, k ohrožení hlukem a vizuální ztrátou soukromí při provozu lanové dráhy v této těsné blízkosti nemovitosti ve vlastnictví žalobce.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce v rámci ústního jednání nařízeného v rámci řízení o žádosti stavebníka o stavební povolení uplatnil tyto tři námitky:

- 1 – dotčená stavba lanové dráhy, resp. její ochranné pásmo, zasahuje do pozemku p.č.3081/21 ve vlastnictví žalobce v šíři 3 m v celkové délce cca 50 m a stavba lanové dráhy tedy zásadním způsobem znehodnocuje majetek žalobce, který se stává neprodejným,
- 2 – stavba zasahuje do osobnostních práv pana S., resp. provoz lanové dráhy. Dosud není vyjasněna případná technologie této lanové dráhy,
- 3 – není vyjasněna situace ohledně části pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku, jenž je zakreslen na KM jako součást pozemku 3801/21, když na této části pozemku je stavba dráhy – násep.

S takto vznesenými námitkami se vypořádal prvostupňový správní orgán, když uvedl, že vznikem ochranného pásma lanové dráhy na pozemku p.č. 3801/21 nedojde ke znehodnocení parcely, neboť pozemek p.č. 3801/21 k.ú. Ústí nad Labem leží celou svou rozlohou v ochranném pásmu dráhy tratě Ústí nad Labem jih – Ústí nad Labem západ. K námitce 2 uvedl, že zasažení do osobnostních práv není podrobněji specifikováno, ale že ochrana okolí před vlivem hluku z provozu stavby je plně v kompetenci dotčeného orgánu Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, který vydal ke stavbě kladné stanovisko. Případné problémy, že budou řešeny následně po provedených měřeních. Není pravda, že technologie lanové dráhy není vyjasněna, neboť je řešena projektovou dokumentací pro stavební povolení, část F.Dokumentace stavby, stavební projekt je objekt 11 – technologie lanové dráhy. K námitce č. 3 uvedl prvostupňový orgán, že vyjasnění situace ohledně části pozemku ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku, jenž je zakreslen na KM jako součást pozemku 3801/21, nesouvisí se stavebním řízením na výše uvedenou stavbu, Drážnímu úřadu nepřísluší řešení majetkoprávních vztahů. Žalobce pak v doplnění podaného odvolání vytýkal právě nedostatečné vypořádání se s těmito námitkami, a kromě toho uvedl i námitku, jejíž vyřešení se domáhá i v rámci podané žaloby, že jsou nedostatečně řešeny námitky týkající se bezpečnosti provozu lanové dráhy. Nelze souhlasit s tím, že by se správní orgány s námitkami žalobce dostatečně nevypořádaly, neboť správní řízení je nutno posuzovat jako celek a je nutno zohlednit, že se námitkami zabýval i odvolací správní orgán i orgán prvostupňový. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil postup

prvoinstančního orgánu, jestliže námitky týkající se umístění lanové dráhy a ochranného pásma lanové dráhy považoval za bezpředmětné a nepřihlížel k nim vzhledem k tomu, že tyto námitky měly být vyřešeny v rámci řízení o umístění stavby.

Nad rámec předmětu řízení o žádosti o stavební povolení se žalovaný zabýval i námitkou hranice obvodu dráhy, která je dle žalobce vedena přes část pozemku p.č. 3801/21 a shledal ji nedůvodnou. Jak soud již shora uvedl, tato námitka ale měla být dle zákona o drahách řešena v rámci řízení o umístění stavby, a proto jí považuje za nedůvodnou.

Pokud jde o žalobní námitku, ve které žalobce vytýká žalovanému, že nedostatečně vyřešil námitky týkající se bezpečnosti provozu lanové dráhy, považuje soud za nutné souhlasit se žalovaným, který uvedl, že tato námitka nebyla vůbec ve stavebním řízení uplatněna, a proto se k ní nevyjadřoval.

Žalovaný postupoval v souladu se zásadou koncentrace řízení obsaženou v § 112 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona ve znění platném v době rozhodování stavebního úřadu, spočívající v tom, že stavební úřad upozorní účastníky, že své námitky a připomínky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. Za určitých okolností je správní orgán povinen zabývat se i později uplatněnými námitkami: jedná se o případy, kdy účastník řízení nebyl o uplatnění zásady koncentrace řízení poučen, nebo když námitka tvrdí rozpor s kogentním ustanovením zákona (např. že chybí vyžadované závazné stanovisko): k tomu je správní orgán povinen přihlédnout z úřední povinnosti i po konání ústního jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006 – 122, ve kterém uvedl následující: „koncentrační zásada, jež se uplatňuje v řízení stavebním, předpokládá, že účastníci své námitky proti projektu musejí přednést v určitém procesním stadiu, a to jak pokud jde o námitky skutkové (faktické), tak právní. Judikatura soudů ve správním soudnictví dovodila, že tento princip zůstává v řízení o umístění stavby a v řízení o stavební povolení aplikovatelný i v řízení odvolacím. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2007, č.j. 2 As 10/2007 - 83 uvedl, že meze odvolacího řízení jsou dány mezemi zásady koncentrace řízení, což znamená to, že v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu. V projednávané věci ale byl žalobce jako účastník řízení před ústním jednáním řádně poučen, že své námitky a důkazy může uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto, a proto dle soudu postupoval žalovaný v souladu s uvedenou koncentrační zásadou, pokud se námitkou vznesenou až v podaném odvolání nezabýval.

Pro úplnost a s ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu považoval soud za nutné zabývat se i důvodností opožděně vznesených námitek s ohledem na to, že je žalobce vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí i v podané žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že bezpečnost provozu lanové dráhy křižující železniční trať byla v rámci stavebního řízení řešena, neboť je stanovena stanoviskem Správy železniční dopravní cesty s.o., Správy dopravní cesty Ústí nad Labem a stanoviskem Českých drah a.s., Regionální správy majetku Ústí nad Labem, která jsou v prvoinstančním rozhodnutí citována. Bezpečnost pohybu v ochranném pásmu dráhy není nijak ohrožena ani omezena. Pohyb pod lanovou dráhou je zcela obvyklý. Ochrana okolí před vlivem hluku z provozu stavby byla v rámci projednávání dokumentace ke stavebnímu povolení posuzována Krajskou hygienickou stanicí Ústeckého kraje s podmínkou dodržení limitu hluku při výstavbě stanovené Nařízením vlády č.148/2006 Sb. a také odborem životního prostředí Krajského úřadu Ústeckého kraje v rámci zjišťovacího řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování

vlivu na životní prostředí ve znění pozdějších předpisů, se závěrem, že výstavba lanové dráhy nemá významný vliv na životní prostředí a vliv hluku z vlastního provozu lanovky na hlukovou situaci okolní zástavby lze charakterizovat jako nehodnotitelný (po trase vleku je hlučnost zařízení minimální, tj. na úrovni 40 decibelů). Správní orgány se tedy namítanými otázkami zabývaly, a proto soud neshledal důvodnost ani těchto ve stavebním řízení opožděně vznesených velmi obecných námitek.

Žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o další vznesené námítky a soud konstatuje, že správní orgány se s nimi vypořádaly dostatečně, když z rozhodnutí vyplývá, že uvedly z jakého důvodu nedojde ke znehodnocení pozemku žalobce vlivem vzniku ochranného pásma lanovky, že ochrana okolí před vlivem hluku z provozu stavby byla v rámci správního řízení řádně šetřena příslušnými orgány, které vydaly kladné stanovisko a že technologie lanové dráhy byla řádně řešena v projektové dokumentaci.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O nákladech osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 5 věty první s.ř.s., neboť osobě zúčastněné na řízení nebyla v průběhu řízení soudem uložena žádná povinnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu